

Még mindig a lezárásról

Miről is beszélhetne két ismeretlen, ha úgy hozza a helyzet, hogy beszélgetni kell egymással? Kimeríthetetlen téma ugyebár az időjárás, erről mindenkinek van — lehet — véleménye. Aztán szóba kerülhetnek a majd mindenkit érintő, s az időjárás alakulásával ellentétben, emberi akarral, jó szándékkal megváltoztatható, alakítható dolgok, vagyis a közvéleményt foglalkoztató visszasságok. Ezekről buszmegállókban, orvosi rendelők várótermében, villamoson is véleményt cserélnek az emberek, s — közreműködésünkkel — ilyesfajta „beszélgetésre” nyílik lehetőség a közvéleményt szöveg juttató sajátos fórumon, a Postaláda rovatunk keretében is. Nos, e heji „eszmecserénk” kérdései — melyekre a későbbiekben részletesen is kitérünk — a következők: miféle elképzelés alapján látják szükségességnek az illetékesek az óvodák udvarának aszfaltozását? Mi az akadály, hogy az autóbusszmegállókban padokat helyezzenek el? Mi indokolja a Szegedi ÁFESZ egyik felvásárlóhelyének megszüntetését? S végül visszatérünk egy korábbi témánkra is.

Környezetünk

„Naponta járok a Jósika utcán, a zsinagóga előtt. Gondolom, nemcsak nekem szűr szemet, hanem a kütföldi turistáknak is, hogy a zsinagóga környéke szemetes, a rácson kívül található padok törtek, piszkosak. Úgy gondolom, hogy még a szabadtéri játékok kezdete előtt ilyen rendetlenséget a környék.” — írja Kovács József.

„Úgy jönnek az óriási teherautók a Feltámadás utcába, mintha az utca lenne a telephelyük” — írja az utca egyik lakója. — „Éjjel-nappal dübörgő zajban van részük az itt élőknek, a gépkocsik kipufogó gázából bőven jut a lakásokba és a hivatalokba is. Tudom, a sörre nagy szükség van, mégis úgy gondolom, hogy jó lenne — többek érdekében — megtiltani a Feltámadás utcában a parkírozást és az átrakodást. Kapjon végre a vállalat egy olyan telephelyet, ahol a munkálatokkal

nem zavarja a környék lakosságát”. E sorokhoz mit is fűzhetnénk hozzá: az új telephely létrehozása a vállalat dolgozóinak is régóta vágya.

Sokat beszélünk manapság a gyerekekről, a gyerekekről való gondoskodásról. Nemcsak azért, mert nemrég közzétették a gyermeknapot, azért is, mert az idei esztendő az ENSZ a gyermekek nemzetközi évévé nyilvánította. Érthető tehát, hogy mostanság még a figyelem középpontjába kerülnek a gyermekek érdekeit sértő, megdöntölként intézkedések. E gondolatok jegyében fogott tollat Pasterán Lajosné olvasónk is, aki azt teszi szövé, hogy az újszegedi „piros óvodában” betonozni akarják az udvart. Holott inkább fűre lenne szükség ahhoz, hogy a gyerekek szabadon, sérülésektől nem tartva játszassanak, szaladgálhassanak az óvodában.

Hiányzó padok

Sárkány Géza olvasónk földdel együtt a padok romjait is elvitték. Nem túl messze innen, a József Attila sugárúton, a Postás Művelődési Otthonnál van a távolsági és a helyi autóbusszok megállója. Sokan itt szállnak át villamosról buszra. Aki itt várakoznak, legfőképpen a művelődési otthon téglakerítésének párkánya alá ülnek le, elkelne ide is néhány pad. A troli és a 17-es számú autóbussz újszegedi végállomásánál hasonlóan gond, hogy nincs pad. Tapasztaltam, s főleg az esti órákban, hogy az idősebb emberek, a kisgyerekek mamák, valamint a vasútállomásról érkező utasok méltatlankodnak, amiért a várakozás hosszú percet állva kell elcsúsztatniuk. A közlekedésben levő üres terület szinte kínálja a lehetőséget a padok elhelyezésére.

Május 11-i Postaláda rovatunkban ismertettük két olvasónk levelét a Kándó Kálmán és a Gera Sándor utcát összekötő, Ságváritelepen Tűzoltó központ ismert, gyalogosok közlekedésére alkalmas köz lezárásával kapcsolatban. A levelekben foglaltak alapján elmondtuk: a köz nemrég — május elsején — zárta le négy sarki épület lakója, lakatra nyíló vaskerítéssel. A lezárás követően sokaknak jókora kerülőt kell tenniük, amíg úticéljukat elérik: messzebbre kerültek így az óvoda és az iskola, s a nyilvános telefon is.

A fenti sorokkal kapcsolatban ismét kaptunk két levelet, melyekben a levélírók csatolják az összeállításunkban közzétett panaszok igazságát. Tessényi László, Kándó Kálmán utca 28. szám alatti lakos, aki személyesen érdeklő a lezárásban, arról tájékoztat minket levelében, hogy a közterület lezárására a városi tanács vb I. kerületi hivatalának műszaki osztálya adott engedélyt, figyelembe véve a lezárást kényeztetők panaszait. A panaszok pedig a következők voltak: „a közben nincs gyalogjárda, s felültilt személyek motorkefépárral hajtanak keresztül rajta. Ezen területről ismeretlen személyek dézsmálják a tulajdonosok természetét és tulajdonát”. A lezárás ideiglenes — írja Tessényi László —, s mindaddig érvényben van, amíg a Városi gondnokság — a határozatban foglaltak szerint — az utat nem látja el burkolattal és közvilágítással. Levélírónk a korábbi észrevételeket megcáfolandó, megírta még, hogy a köz mindössze 210 centiméter széles, s így itt tűzoltó- vagy mentőautóval nem lehet végighajtani.

Kereskedelem, szolgáltatás

A Marostói utca sarkán levő műszaki bolt dolgozói úgy érzik, nem elég egyszerű új nyitvatartási rendjük. Reggel 9-től délután 6-ig várják tárt ajtókkal a vásárlókat, ám 5 óra után ritkán téved be hozzájuk vevő. Annál gyakrabban várakoznak azonban már 8 órától az emberek a zárt ajtó előtt. Huszonnyolcan írták alá azt a levelet, mely arról ad hírt, hogy a Szegedi ÁFESZ a Kamara-töltésnél található zöldésgyümölcs felvásárlóhelyet fel kívánja számolni. A levélírók — a Kamara-töltés, a Lövéde út, az Újszegi utca, a Törökkanizsai utca, a Vadróza sor és a Kertész utca lakói — évek óta erre az átvevőhelyre hordják a kiskertekben termelt zöldésgyümölcsöt. Legtöbbször március-január-februárban leszerződik áruik értékesítésére, mégpedig a Kamara-töltésnél levő átvevőhelyhez és nem máshoz. A felvásárlóhely bezárása sokaknak gondot okozna, hiszen nem mindig, hogy a megpakolt kosarakkal milyen messzire kell cipekedni. „A kormány a zöldésgyümölcsprogramot szorgalmazza, és minden eszközzel támogatni próbálja — írják levélíróink. — Ezt a programot megvalósítani és segíteni, úgy véljük, politikai feladat is. S egy ilyen intézkedés, mint egy nagy körzeti átvevőhely megszüntetése, egyáltalán nem ösztönöz, hanem kedvét szegi a kistermelőnek.” „Nagyon vártuk az Anna-küti vasárudra megnyitását. A nyitás után jó néhányan rossz szájjal távoztunk, mert fél 10-kor a kurrens cikkek számító rádiátorokból nem volt a boltban. A megye más városaiban is többször kerestünk már rádiátort, eddig eredménytelenül. Vajon nem lehetne erre az árufeladásra is előjegyzést felvenni?” — kérdezi Sári Lászlóné olvasónk. Összeállította: Ladányi Zsuzsa

Meghalt Gyurkó Vince

Gyurkó Vince rendőr ezredes, a Szegedi Városi és Járási Rendőrkapitányság vezetője, életének 56. évében hosszantartó, súlyos betegség után elhunyt.

Gyurkó elvtárs a felszabadulás előtt kereskedősegéd volt. A felszabadulást követően, 1945. februárjában került a rendőrség állományába, ahol különböző beosztásokban teljesített szolgálatot.

Két évtizeden át dolgozott vezetői beosztásban: 1974-től volt a Szegedi Városi és Járási Rendőrkapitányság vezetője. Munkáját mindig kiemelkedő szinten végezte, jelentős érdemei vannak Szeged város és Csongrád megye közrendjének és közbiztonságának szilárdításában.

MSZMP Szeged városi Bizottsága
Csongrád megyei Rendőr-főkapitányság

Elhunyt Csiszár János

Nyolcvanhárom éves korában elhunyt Csiszár János, a forradalmi munkásmozgalm régi szegedi harcosa, a Szocialista Hazért Erdemrend és a Felszabadulásért jubileumi emlékérem tulajdonosa.

Csiszár János elvtárs 1896. február 13-án született Szegeden. Népességből származott. Molnársegéd volt, amikor 1922-ben bekapcsolódott a munkásmozgalmába. A Hétvezér utcai munkásokban vállalt különböző megbízásokat. Elen járt a választási kampányok szervezésében, agitációs munkát végzett, árulta a Vörös Segély bélyegét, pártkiadványokat terjesztett. Felszabadulásig mint az illegális Kommunista Párt

tagja, számos megmozdulásban vett részt.

Az ő vezetésével kezdtek termelni 1944. október 12-én a szegedi malmok, s biztosították az átvonuló szovjet csapatoknak a lisztellátást. 1945-től az alsóvárosi, 1946-tól a malomipari pártszervezet bizalmi volt. Aktív munkát végzett az élelmiszeripari dolgozók szakszervezetében is. Nyugdíjazása után a móravárosi pártszervezetben tevékenykedett, s magas életkora ellenére mindvégig lelkiismeretesen teljesítette megbízásait.

Csiszár János hamvasztási utáni búcsúztatásáról később intézkedünk.

MSZMP Szeged városi Bizottsága

Megjelent a Lobogó Csongrád megyei száma

A szocialista hazafiság ápolásában nagy szerepe van népszerű színes hetilapunknak, a Lobogónak. A szerkesztőség hétről hétre országjáró riportutakat szervez, amelyekből egy-egy megye képe áll össze. A Lobogó május 31-i száma Csongrád megyét mutatja be.

Már a színes címlap — amely érdekes fotómegoldással a dómot mutatja — jelzi azt a sokrétűséget, amely meggyentek jellemzi. Erről dr. Komócsin Mihály, a megyei pártbizottság első titkára ad a lapban átfogó képet, majd az újságírók riportokban, cikkekben felvillantják Csongrád megyei sajtós arcukat. Riport készült a Szegedi Gabonakutató Intézet buzanemesítési eredményeiről, a Csongrád megyei primörzöldésg-termesztésről. Beszélgettek az újságírók dr. Mérei Gyula egyetemi tanárral a megye történetéről, dr. Forgó István makói városi tanácselnökkel a városzeretetről. Egy írás a „Pick-titkok”, a szegedi számlágyártás szakmai rejtelmeit fedi fel. A megye — tanyás megye lévén — nagy figyelmet fordít a tanyai öregek helyzetére, erről szól a „Lázár Illés boldogsága” című riport, míg egy másik Gergely Mihályról és híres pankotal birkapörköltjéről. Végül foglalkozik a lap a Szegedi Szabadtéri Játékokkal is.

Tulajdonképpen ez a szám csaknem egészében Csongrád megyével foglalkozik, erről szól fő keresztjeitvénye is, de közli annak a kombinált, utolsó keresztjeitvénynek függőleges meghatározásait is, amelyet a Csongrád megyei Hírlap és a Lobogó Csongrád megyei száma már kapható az újságíróknál.

A Lobogó Csongrád megyei száma már kapható az újságíróknál.

szorosan a kerítés tövébe, hogy legalább messzebből ne lehessen látni.

Leguggolt András a sebesülthöz.

— Na, mi van veled?

— Kapott ide is valami szilánkot — magyarázta a kis fekete; betyke kis bajusza volt. Mint egy huszár tizedes — gondolta András —, de még a tizenkilencedik századból.

Elég csúnyán fel volt tépve a hús, még friss vér szivárgott.

— Hát valahogy el kellene jutni a Tiszához — mondta András. — Hátha át tudják még hordani a sebesülteket. — De így sem volt egészen világos, hogy kirol beszél; hiszen látták, hogy ő maga is hordágyat cipel.

Gondolkozott. Közben körülnézett, mintha a fűben, a gazban, vagy talán a kerítésre akasztva találhatna egy kis gézt, vattát, fertőtlenítőt.

Az asszony levette a fejéről a kendőt.

— Ez nem lenne jó?

— Arra esetleg — mondta a kis fekete katona —, hogy lássa szegény, lám, mégis bekötöttük.

Elvette a kendőt, s elég ügyesen bekötözte vele a lengyel katona combját. Jó szorosan, hátha megfogná valahogy a vért. A bajusza hegye igen élénken ugrált közben: vajon hogy tudja ilyen szép hegyesen megörizni a bajuszát? De nem a bajuszát kérdezte meg tőle András.

— Hol a puskátok? — azt kérdezte.

(Folytatjuk.)

Molnár Zoltán

A vereség

32.
Nem szóltak erre se semmit; ezzel is takarékoskodtak az erejükkel. Cipelték tovább hárman a hordágyat, csak éppen elől az asszony meg a lánya megcserélték az oldalt. Ezután már a kertek alatt mentek. Az asszony járása szabta meg a léptüket. Egyenletesen haladtak, pihentető lassítás, ésbekapó nedklendülések nélkül. András, mögöttük járva, s hozzájuk igazodva, elnézte izmos karjukat, izmos lábukat, teherhez szokott, természetes mozgásukat. Eszébe jutott, hogy nem mondtak neki se nevet, se semmit, még a kérdésére se; s hogy miért... S rájött, hogy amit irántuk érez, az miért nem a hála, s miért nem az érthető rokonszenv, amit az ember a rajta önzetlenül segítők iránt érez. Hanem kevesebb ennél, s több is. Az együvé tartozás. Mintha családja tagjai cipekednének vele együtt.

Egyébként Julis... így szólította a másik asszony.

Bár így hátulról nem sokat láthatott Aranka arcából, szeretete volna kifürkészni, vajon milyen állapotban van, hogy bírja ezt a különös utazást. Szemhéja leeresztve, majdnem egészen lecsukva, rezzenéstelen. Nyugalom ez? Vagy figyelem?

Úgy igyekezett, hogy minél közelebb, minél rövidebbre fogja a rudat, hogy a teher nagyobb része, jóval nagyobb része essen rá. De így a felelőssége is nagyobb volt azért, hogy minél kisebb legyen a hordágy rázkódása. Úgy dolgozott a karjával, hogy ügyesen kiegyenlítse az út egyenetlenségeit, hogy úgy működjön, mint a lehető legjobb, erre a célra kiválasztott, kiképzett rugó.

Egyszer azt vette észre, hogy elől valahogy mégis bizonytalanokdni kezdenek. A lépésük is lassult. Előrepillantott, s rögtön felfedezte, hogy mi tette őket bizonytalanokká.

Egy rossz kerítés tövében, öreg, görbe kőrtéfa alatt kucorgott két vöröskaton.

András is tévovább lett, s hogy néhány lassú lépéssel már oda is értek, hát megálltak.

— Hát ti?

Egy nagy szöke volt, meg egy kis fekete.

— Ez itt megsebesült — mutatta a kis fekete. — Ez a lengyel. Éppen kötözöm befele.

A lengyel valami tönkfélén ült; a zubbonya ujjá le volt nyiszálva, de talán csak egy rossz bicikál. A felső karja már valódi kötzerrel, elég tőrhetően bekötözve, és saját derekszíjával a nyakába akasztva. De most éppen a fekete már a lengyel combjával bajlódott. Arról is levágta a nadrágot; de arra már nem maradt kötszere.

— Tegyük csak le! — szólott András.

— Óvatosan! — figyelmeztette az asszony.

Letették a hordágyat.

— Kicsit errébb! — kapott észbe András; s behúzták